

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN 9/2021

Vážení čtenáři, vážené čtenářky!

Ozdobené hroby a záplava světýlek na hřbitovech neklamně ukazují, že nastal čas, kdy post-křesťanská většina v souzvuku s křesťanskou menšinou vzpomíná na své zemřelé příbuzné a přátele, že i letos jsou tu dny zvané dušičkové.

Pohřbívat mrtvé patří mezi skutky tělesného milosrdenství, tvrdí církev, jako by ani neznala Ježíšova slova: „Nechte mrtvé, ať pochovávají své mrtvé...“ O „bílení“ hrobů a stavění pomníků pak spíše mlčí. Evangelia však ne. A Ježíš osobně? Dříve, než bude sám zavinut do pláten a uložen do hrobu, ve kterém ještě nikdo nebyl položen, vzkřísí mrtvého, kterého už nesou na hřbitov. A jiného dokonce vyvolá z hrobu po čtyřech dnech. A v poněkud vypjaté scéně ho slyšíme vyčítat znalcům zákona: „Běda vám! Stavíte náhrobky prorokům...“

Je vůbec něco pozitivního nebo dokonce ryze křesťanského na navštěvování hrobů? Jistěže ano. A jako obvykle v liturgii slavíme to, co ve víře vyznáváme a v každodenní praxi konáme. Křesťané slaví své pohřební obřady v duchu naděje v Boží slitování, vyznávají svou víru ve vzkříšení těla a pohřbívací své mrtvé v úctě k člověku, který je stvořen k obrazu Božímú – a ani smrt na tom nic zásadního nemění.

Nejsme přívrženci scénářů, podle kterých jen správně zaopatřené mrtvé tělo dojde klidu a nebožtík nebude nás dosud živě strašit. Nejsme ale ani zastánci názoru, že jsme-li my, není smrt, a je-li smrt, nejsme my. Věříme v překonání smrti nejen osobním vzkříšením, ale také ve společenství lásky, která je silnější, než smrt. Proto se přicházíme ke hrobům svých blízkých pomodlit, nejen zavzpomínat. Proto dáváme sloužit mše za své zemřelé. Proto shromažďujeme odpustky přivlastnitelné duším v očistci.

A protože jsme jako lidé tělesní odkázáni na vnější symboly, zapalujeme svíce, jejichž plamínek proniká i nejhlubší temnotou, a pokládáme květiny, jejichž pomíjívá krása je více než výmluvná.

Dušičkový čas se nám tak stává nevtíravou připomínkou vlastní konečnosti a tichým upozorněním, že jednou staneme před Soudcem živých i mrtvých. Nemusí to být hned patrné, ale právě soud je tím, co nás pozvedá nad úroveň přírody a staví po bok Soudce. Nepodléhají-li naše skutky soudu, pak to znamená, že na nich nezáleží. A naopak: Jsme-li souzeni, pak jen proto, že jsme svobodní, že naše rozhodnutí jsou důležitá, že jsme ukotveni v čase, ve kterém se dnes zodpovídáme ze svých věrejších rozhodnutí a zítra budeme skládat účty ze svých dnešních postojů. V tom je důstojnost člověka, to je podstatou jedinečnosti každého lidského individua. A připomínka konečnosti a soudu je také poslední službou zemřelých nám živým. A proto můžeme uvažovat také o vděčnosti...

Přeji vám obohacující čtení

P. Pavel Tobek

Z OBSAHU

Aktuality a pozvánky	02
Rok svatého Josefa	07
Pastorační rada farnosti	09
Ze sedlecké farnosti	08
Církevní mateřská škola	08
Církevní gymnázium	09
Charita	10
Vzpomínky na patera Mařika	11
Napsali jste...	
Duchovní obnova seniorů	13
Exkurze do Milovic	15
Pouť za rodiny	18
Křest	18
Děkují za zázraky	19
Rozhovor s Terezou Šedivcovou	19
Fejeton	23
Kalendář akcí	23

TIRÁŽ

ZPRAVODAJ
farnosti Kutná Hora, Bykán a Třebonín
9/2021

Vydáno: 31. 11. 2021

Slouží pro vnitřní potřebu farnosti Kutná
Hora, Bykán a Třebonín.

Vydává:

Římskokatolická farnost – arciděkanství
Kutná Hora,
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
Tel.: 327 512 115
www.khfarnost.cz

Redakce:

Kateřina Grenarová
tel.: 733 624 786
e-mail: katerina.grenarova@khfarnost.cz

Uzávěrka příštího čísla: 17. 11. 2021

Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky
krátit.

KONTAKT NA KNĚZE

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či
setkání s knězem, chcete navázat kontakt
s naším společenstvím nebo se třeba jen
zeptat na cokoli ohledně křesťanství, nevá-
hejte se obrátit na duchovního pastýře
farnosti:

P. Jan Uhlíř, arciděkan
tel.: 777 339 233
e-mail: jan.uhlir@khfarnost.cz

AKTUALITY A POZVÁNKY

Očištec

Katechismus katolické církve vlastně nemluví o očištcí jako o místu, které lze hledat ve vesmíru, na zemi nebo pod zemí, ale o očišťování. Na rozdíl od nejrůznějších knížek, které přinášejí téměř reportáže z očištee, katechismus očištec nepopisuje, ale mluví o tom, čeho se má očišťováním dosáhnout:

Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti, která je nutná pro vstup do Boží radosti. Církev nazývá toto konečné očišťování vyvolených očištcem; to je něco úplně jiného než trest zavřených. (KKC 1030 a 1031)

Katechismus tedy nepopisuje očištec a očišťování jako jakési „peklo na dobu určitou“, ve kterém Bůh drží a trápí nebohé duše, které my máme vysvobodit. Očištec je stav, ve kterém se projevuje Boží uzdravující péče o člověka, která mu má umožnit, aby nezůstal takříkajíc na půl cesty mezi smrtí a věčným štěstím. Aby se mohl těšit z toho, „co Bůh připravil těm, kdo ho milují!“ (1 K 2,9) a nebránily mu v tom jeho hříchy a jejich následky, kterých se do své smrti ještě nezbažil. V takovém pohledu se člověk nemusí jen obávat toho, až v Božím světle uvidí, jak je ještě všelijak zamotan do nelásky, nepravdy a neodpuštění a jak se nemůže chlubit a naparovat. Může se totiž současně těšit z toho, jak bude Boží láskou proměňován do stavu, ve kterém bude schopen tuto lásku bez překážek přijmout. Pravdivé poznání může být bolestivé, ale v posledku je osvobozující a jeho následky jsou Boží láskou léčeny. Bez této „léčby“ bychom se před Bohem museli jen navěky stydět – a to i tehdy, když nejsme zrovna vrazi neb lupiči.

Ještě dodejme, že naše modlitby za duše v očištcí jsou projevem naší solidarity s těmi, kteří nás předešli na věčnost, a mají být projevem naší vděčnosti a lásky k nim, kterou jim před Bohem prokazujeme. Tedy lásky, která se chce přidružovat k lásce, kterou je miluje Bůh.

**Římskokatolická farnost –
arciděkanství Kutná Hora**

*převzato z knihy
Výzvy stárnutí P. Aleše Opatrného*

Zpovídání, odpustky a bohoslužby na dušičky

Mše svatá v hřbitovním kostele Všech svatých bude při tamní pouti, 1. listopadu, od 18:00. Všechny věrné zemřelé si připomeneme tamtéž v úterý 2. listopadu mší svatou od 18:00, následovat bude pobožnost na hřbitově. Ve středu 3. listopadu bude mše svatá s modlitbou na hřbitově také v Třeboníně, od 16:00.

Možnost získat plnomocné odpustky pro zemřelé trvá od 25. října do 8. listopadu, je potřeba splnit obvyklé podmínky: v daný den přijmout Eucharistii, navštívit hřbitov, pomodlit se za zemřelé a na úmysl papeže; v blízké době přijmout svátost smíření. Zvláště prosím rodiče, aby využili tyto příležitosti a učili své děti pamatovat na duše v očistci a dobře jim vysvětlili smysl odpustků, které pro ně skrze církev můžeme získat.

Příležitost ke svátosti smíření bude v kostele svatého Jakuba ve středu 3. listopadu od 17:00 do 18:00 u P. Jana Uhlíře, v pátek 5. listopadu od 16:30 do 18:00 u P. Petra Tobka a rovněž v pátek 5. listopadu od 17:15 do 18:00, v případě potřeby i o něco déle, u P. Pavla Tobka.

P. Jan Uhlíř

Náboženství pro starší žáky

Výuka náboženství pro žáky druhého stupně základních škol začala v pondělí 18. října na arciděkanství. Po vzájemné dohodě jsme upravili čas, takže setkání začínají v 16:45 a končí v 17:30. Srdečně zveme i další zvědavé děti, které by se s námi chtěly věnovat pátrání po biblických příbězích.

Patricie Koubská

Synoda o synodalitě v církvi

Papež František touží v církvi znovu probudit radost, že Duch svatý nepůsobí pouze skrze biskupy a papeže, ale v celém Božím lidu. Proto zve všechny křesťany, tedy i nás v Kutné Hoře, k tzv. konzultaci Božího lidu.

Slovo synoda znamená „kráčet společně“. Vyjadřuje víru církve, že se Boží lid jako celek nemůže ve věcech víry mýlit, a proto nyní papež apeluje na každého pokřtěného, aby se zapojil do procesu hledání, kam má církev směřovat. Důležité je, že nejde o pouhou diskuzi, ale o prožívání víry, že nás společně vede Duch svatý. Podněty a pohledy každého z nás poslouží, jako podklad pro další fáze procesu synody: diecézní, kontinentální a nakonec pro celosvětovou biskupskou synodu, která se uskuteční v Římě na podzim roku 2023.

Co se od nás očekává? Že se budeme učit naslouchat. Lidem ve farnosti i ve společnosti. Budeme se tázat, za koho my i druzí pokládají Ježíše či církev. Důležité je, že se nebudeme bát žádné odpovědi. Cílem není obhajovat, souhlasit ani korigovat. Cílem je vnímat, co si druhý myslí, a hledat důvod, proč tomu tak je. Co lidé potřebují, po čem touží a proč jim to nedokážeme skrze evangelium nabízet?

Postup je takový, že ve farnostech vytvoříme skupinky, které si zvolí jeden z deseti daných okruhů otázek. Sejdou se k četbě Písma a k modlitbě a budou se snažit hledat odpovědi na tyto otázky. Osobně se mi líbí navržený přístup sdílení. Každý má mít omezený čas k vyjádření svého pohledu, po kterém následuje i čas ►

ticha, aby každý mohl nechat tento názor doznít. Po sdílení následuje společná diskuze, díkuvzdání a zapsání slyšeného.

Jak bude všechno vypadat, se dopodrobna dozví koordinátoři; v naší farnosti jím je Marie Slavotínková. Ve farnosti má příslušnou část synodálního procesu nastavit pastorační rada; vše by mělo proběhnout do konce ledna, do kdy má rada vypracovat závěry setkání a poslat je do Hradce Králové.

I když na samotný proces ve farnosti není příliš času, věřím, že nejen nás, ale i všechny křesťany na celém světě povede Duch svatý. Na pastorační radě probere-me naše možnosti a více sdělíme v příštím čísle zpravodaje.

P. Jan Uhlíř

Restaurování zvonů Michal a Ludvík

O veřejné sbírce na obnovu zvonů Michal a Ludvík, která nese název *Zvony pro Barboru*, jsme vás informovali už v minulých vydáních Zpravodaje. Dnešní zpráva je přímo o zvonech. Blíží se totiž další krok v procesu obnovy svatobarborských zvonů.

V pátek 12. listopadu proběhne sejmutí obou zvonů z věže a jejich odvoz do zvonařské dílny, kde budou zvonařem Petrem Rudolfem Manouškem opraveny. Přijďte zvony vyprovodit na dalekou cestu do nizozemského Astenu. Přípravné práce začnou v 10:00 uvnitř věže jezuitské koleje, samotné sejmutí zvonů by mělo proběhnout mezi 12:00 a 16:00. Přesný čas nelze určit, je závislý na postupu přípravných prací v interiéru zvonice.

Uvidíte vybourání středového sloupku okna věže, upevnění zvonů na rameno jeřábu, jejich snesení na nákladní auto a přípravu k transportu do zvonařské dílny. Snesení zvonů bude trvat zhruba hodinu.

Na závěr mi dovolu, abych poděkovala všem dárcům, kteří již přispěli na opravu zvonů. Sledujte spolu s námi, jak se sbírka pro obnovu svatobarborských zvonů naplňuje do cílové částky 500 000 Kč na webu svatobarbor-skezvony.khfarnost.cz/prispeli/. V současné době máme vybráno již více než čtvrtinu potřebné částky. Děkujeme.

Příspěť lze prostřednictvím QR platby nebo zasláním libovolné částky na účet číslo 6008553379/0800.

QR Platba

Kristýna Drahotová

Katechumeni

Od října se pravidelně scházejí čtyři lidé, kteří nedávno uvěřili a touží po křtu a přijetí dalších svátostí. Tři z nich budou při nedělní mši svaté 14. listopadu v kostele svatého Jakuba přijati do katechumenátu. Spolu s nimi bude přípravou na svátosti procházet také paní, která byla pokřtěna v dětství. Protože jsou všichni ještě nováčky ve víře, prosím, abyste je vlídně přijali do společenství, provázeli je modlitbou i projevem pozornosti a přátelství, aby se mezi námi cítili dobře a mohli tak prohlubovat svůj vztah s Bohem. Společně se můžeme těšit na Velikonoce, kdy přijmou iniciační svátosti.

Julie Němcová

Seznámení s hospodařením farnosti v roce 2020

Zaměstnanci ve spolupráci s ekonomickou radou farnosti připravili *Přehled o činnosti a hospodaření farnosti v roce 2020*. Dokument bude od 1. listopadu zveřejněn na webu farnosti v sekci Ekonomická rada farnosti. V neděli 14. listopadu od 10:15 proběhne na uvedené téma setkání ve velkém sále arciděkanství, kde zaměstnanci se členy ekonomické rady osobně přiblíží činnosti a ekonomiku farnosti v roce 2020 a budou odpovídat na vaše dotazy.

Julie Němcová

Diecézní setkání mládeže

Na přání papeže Jana Pavla II. a jeho nástupců se mají biskupové scházet každý rok s mládeží své diecéze. Původně byla pro tuto akci vybrána Květná neděle, ale od roku 2021 papež František ustanovil za tento den slavnost Ježíše Krista Krále.

V naší diecézi se mládež schází v sobotu před touto slavností v Hradci Králové, letos tedy 20. listopadu. Nejprve proběhne společný režijní program a po občerstvení mohou mladí navštívit různé workshopy a přednášky. Dále je v nabídce sport, hry, kavárna, ale také adorace či možnost přistoupit ke svátosti smíření. Poté se mládež opět setká a společnou modlitbou projdou město. Nedílnou součástí tohoto setkání je slavnostní mše svatá v katedrále sv. Ducha s otcem biskupem, která program celého dne završuje.

Akce se pravidelně účastní kolem 700 mladých lidí z celé diecéze a minimálně 100 ochotných dobrovolníků. Zájemci z naší farnosti mohou kontaktovat Aničku Šustkovou (tel.: 734 237 595), která má na starosti společný odjezd z Kutné Hory.

podle webu bihk.cz, redakčně upraveno

Adventní duchovní obnova

Na pastorační radě padl návrh udělat v adventu duchovní obnovu stejnou formou jako v postní době, kdy panoval lockdown. Opět tedy využijeme sobotních večerů a připravíme půlhodinová zamyšlení, na která navážou tiché adorace s příležitostí ke svátosti smíření. Protože si stále připomínáme Rok svatého Josefa a Rok rodiny, budeme se o třech sobotách (před druhou adventní nedělí, 4. prosince, budeme slavít svátek svaté Barbory) věnovat postavám Svaté rodiny, tedy Panně Marii, Ježíši v rodině a svatému Josefovi. První část adventní duchovní obnovy bude v sobotu 27. listopadu od 19:00 v kostele sv. Jakuba. Jména přednášejících se dozvíte z ohlášek.

P. Jan Uhlíř

Obnova kostela svatého Jakuba: zprávy z terénu

Tento příspěvek píše s čerstvými dojmy z právě proběhlé kontroly z Centra pro regionální rozvoj při Ministerstvu pro místní rozvoj ČR. Během ní jsme museli projít a představit zúčastněným veškeré uskutečněné práce, které byly od května 2019 na kostele provedeny. V našich hlavách se všechno pěkně poskládalo: znovu jsme si sáhli nebo skrze fotodokumentaci upamatovali na každou cihlu, prkno, kámen, sklíčko... Zjistili jsme, že co se podařilo, se pomalu stává samozřejmostí a že užíváme vše, jakoby nám to již dlouho patřilo. Mám tedy potřebu nyní vyslovit Bohu díky, že nás provázel, chránil, vedl i bez ohledu na to, jak kontrola dopadla – písemnou zprávu obdržíme do týdne.

Víme, že poslední dva měsíce, které zbývají do konce realizace projektu, budeme na stavbě častěji, abychom tlačili práce kupředu. Samozřejmě jsme si nemohli nevšimnout, kolik je toho ještě potřeba stihnout, zároveň však nesmíme pod časovým tlakem slevit z kvality. Často se mi vybaví věta našeho profesora statiky: „Kráva blíží se k rodnému chlévu táhne rychleji,“ a tak doufám, že i kameníci, lešenáři, zedníci a truhláři zaberou a dokončující práce se podaří stihnout včas. Nechci znovu vypisovat probíhající činnosti, povětšinou bych se opakovala, nicméně stále jich je dost.

Co se již dokončilo a z čeho se můžeme radovat, jsou nástěnné malby, zrestaurované movité exponáty, kompletní vitráže, probarvené omítky trojlodí, táhla, římsy, opěráky, statické zajištění kleneb.

Poslední měsíce se ponosou nejen v duchu finiše stavebních prací, ale také ve znamení shromažďování dokumentů. Jedná se o restaurátorské zprávy, kompletní realizaci zkušebnictví s výsledky, na nichž bude vidět porovnání stavu kamene ►

před a po restaurování, monitorovací systém stability konstrukcí se zaznamenáním vlivu tryskové injektáže, operativní stavebně historický průzkum, fotodokumentace, archeologický výzkum, zápisy z kontrolních dní, pevnostní zkoušky, skutečné provedení stavby se zapracováním všech změn, revizní zprávy, laboratorní zprávy... Administrace projektu a úřadování kolem celé stavby potrvá ještě několik měsíců příštího roku.

Soňa Krejčová

Farní knihovna

Milí přátelé, dnes vám chci představit knihu, kterou do farní knihovny věnoval otec Jan. Je to kniha Jiřího Zajíce *Pojďme ještě kousek*. Jiří poskytl rozhovor o víře, společnosti a výchově mladé redaktorce Katolického týdeníku Tereze Zavadilové a jejímu kolegovi z redakční rady, evangelickému faráři Martinu T. Zikmundovi. Rozhovor je tak vlastně třígenerační.

Autor nejprve s rozhovorem váhal, ale posléze se ho chopil s vědomím, že tak může vzniknout jakási zvláštní kronika posledních sedmdesáti let společnosti, ve které se pohybuje. Zároveň se zde pokouší dodat mladým lidem naději a odvahu, aby s důvěrou v Boha uskutečňovali své poslání.

Předmluvu napsal Petr Pithart, který má s autorem mnoho společných přátel (jedním z nich byl i Miloslav Vlk) a velmi dobře ho zná: jako člověka přímého a nesmírně skromného.

Jiřího vyprávění není žádná idyla. Celý život se potýká s nějakými protivenskými. Už v době komunismu se snažil vést děti ve skautu k pravdě a poctivosti, hlavní boj však přišel až v době porevoluční. Jiřímu ke starosti o církve a výchovu mládeže přibyla starost o veřejnoprávní média. Nejzávažnější pro něj byly spory o církevní restituční majetku mládežnických organizací. Při působení v radách veřejnoprávních médií byl pro svou otevřenost několikrát zbaven funkce a potýkal se s vlastní nezaměstnaností.

Jiří Zajíc je věřící skaut a o své víře v knize vypovídá vše, co se dá. Není ale typ kazatele ani vůdce, jednoduše se vždy řídí podle svého svědomí. Před rokem 1990 se angažoval ve skryté církvi, ale po revoluci zjistil, že církve je v zoufalém stavu, především co se týká působení laiků. Proto se v rámci Plenárního sněmu zapojil do komise pro život laiků. Sněm byl však předčasně ukončen v roce 2003, což bylo pro Jiřího velkým zklamáním. Příslušná kapitola je obzvláště zajímavá, přináší řadu podrobných informací o této etapě života české církve.

Autor to neměl lehké ani v osobním životě. Do manželství vstupovali s partnerkou zcela nevyzrálí a přesto, že byli oba věřící katolíci, po pěti letech se vnitřně úplně rozešli. Pro Jiřího byl rozvod nepřijatelný kvůli podstatě svátosti manželství a nemožnosti přístupu k eucharistii. Po dvaceti letech byli ale na žádost manželky přesto rozvedeni, Jiřímu zůstala krásná rodina jeho tří dětí a dvanácti vnoučat.

Autorovým celoživotním posláním je výchova mládeže. V jedné části se rozhovor věnuje výchově dnešních dětí a jejím hlavním problémům. Podle názoru dnes dětem chybí vzory, respektive zastupují je celebrity. Dalším problémem je ztráta smyslu života, smyslu pro krásno a duchovno, ztráta odolnosti. Je třeba děti vystavit určitému nepohodlí, což je především úkolem otců; ti však často selhávají.

Dlouho jsem přemýšlela, proč kniha nese právě titul *Pojďme ještě kousek*. Je to výzva k vytrvalosti, která by měla ve výchově zaznít.

Na konci najdete ještě několik autorových úvah, které publikoval v příloze Katolického týdeníku *Perspektivy*.

Tuto zajímavou knihu a mnohé další si můžete zapůjčit při „kavárně“ po nedělní mši svaté, v pracovní době farní kanceláře nebo jindy po dohodě se mnou na telefonu 602 842 013.

Stín otce

Nabízíme další pokračování výběru z apoštolského listu Patris Corde (Otcovským srdcem), který papež František vydal k Roku svatého Josefa v prosinci 2020.

Polský spisovatel Jan Dobraczyński ve své knize *Stín otce* vypráví formou románu život svatého Josefa. Podmanivý obraz stínu definuje postavu svatého Josefa, který je ve vztahu k Ježíši pozemským stínem nebeského Otce. Chrání jej, opatruje a nikdy se od něj nevzdaluje, aby sledoval jeho cestu.

Otcem se člověk nerodí, nýbrž se jím stává. Nelze se jím stát pouhým přivedením dítěte na svět, nýbrž zodpovědnou péčí o ně. Pokaždé, když na sebe někdo vezme zodpovědnost za život někoho druhého, stává se tak v určitém smyslu jeho otcem.

V současné společnosti to nezřídka vypadá, jako by děti neměly otce. I dnešní církve potřebuje otce. Napomenutí svatého Pavla Korinťanům je stále aktuální: „I kdybyste měli na tisíce vychovatelů v křesťanské víře, otců nemáte mnoho“ (1 Kor 4,15). Každý kněz či biskup by měl jako apoštol dodat: „Já jsem se stal vašim otcem v Kristu Ježíši“ (tamtéž). A Galaťanům říká: „Moje děti, znovu vás bolestně rodím, dokud nenabudete podoby Kristovy“ (Gal 4,19).

Být otcem znamená připravit dítě na život, na realitu. Nikoli je zadržovat a věznit, nikoli vlastnit, nýbrž naučit ho rozhodování, svobodě a hledáním řešení. Láska, která chce vlastnit, je v posledku vždy nebezpečná: uvězní, dusí a činí nešťastnými. Sám Bůh miluje člověka čistou láskou, dává mu také svobodu pochybit a stavět se na odpor. Logika lásky je vždy logikou svobody, a Josef dovedl milovat mimořádně svobodně. Nikdy nestavěl do středu sebe. Uměl opustit střed a činit středem svého života Marii a Ježíše.

Josefovo štěstí nespočívá v logice sebeobětování, nýbrž sebedarování. V tomto člověku nikdy nezachytíme frustraci, nýbrž důvěru. Jeho setrvání v tichosti neopavňují nářky, ale projevy konkrétní důvěry. Svět potřebuje otce, odmítá vládce, odmítá toho, kdo chce vlastnit druhého, aby zaplnil svou prázdnotu; odmítá ty, kdo zaměňují autoritu za autoritářství, službu za servilitu, konfrontaci za útisk, dobročinnost za bezcitnou asistenci, sílu za destrukci. Každé skutečné povolání se rodí ze sebedarování, které uzrává přerodem oběti. Také kněžství a zasvěcený život žádá tento typ zralosti. Tam, kde povolání k manželství, celibátu či panenství nedosáhne zralosti sebedarování a zastaví se u pouhé logiky oběti, se namísto znamení krásy a radosti lásky může stát výrazem neštěstí, smutku a frustrace.

Otcovství, které nepodlehne pokušení žít život dětí, otevírá netušené obzory. Každé dítě v sobě vždy nese tajemství, je originálem, který se může ukázat jen s pomocí otce, který respektuje jeho svobodu. Takový otec si je vědom, že jeho vychovatelská činnost jednou skončí a naplní svoje otcovství tehdy, když se stane „zbytečným“, kdy zjistí, že dítě je samostatné a ubírá se životní cestou samostatně. Tehdy se ocitne v situaci Josefa, který vždycky věděl, že ono dítě nebylo jeho, ale bylo mu jednoduše svěřeno do péče. To je v podstatě to, co dává na srozuměnou Ježíš slovy: „Nikomu na zemi nedávejte jméno „otec“, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebesích“ (Mt 23,9).

Pokaždé, když uplatňujeme své otcovství, si musíme připomínat, že nejde o vlastnictví, nýbrž o „znamení“ odkazující k otcovství vyššímu. V jistém smyslu jsme všichni vždy v Josefově situaci, jsme stínem jediného nebeského Otce, který „dává vycházet svému slunci pro zlé i dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým“ (Mt 5,45), stínem, který jde za Synem.

z Františkova listu Patris Corde

Náš farní den

V neděli 3. října byla pro celou naši farnost pouze jedna mše svatá, a tak chrám Nanebevzetí Panny Marie a svatého Jana Křtitele zaplnili věřící nejen ze Sedlce, ale i z Malína, Nových Dvorů, Církvice i Záboří nad Labem a někteří z Kutné Hory. Po slavnostní mši svatě pater Tobek postupně zval k ambonu farníky, kteří vykonávají určité služby, aby o nich něco řekli. Marie Jandejsková mluvila o službě kostelníka, Patricie Koubská o práci těch, kteří se během promluvy věnují dětem, Pavla Hlavová nás seznámila s tím, jak se daří dětem, které farnost podporuje svými dary v rámci Adopce na dálku, Petr Jandejsek představil službu akolytů, Markéta Siegllová zvala k pravidelnému úklidu kostela a Miroslav Valenta se ohlásil jako ten, ke kterému se mají farníci hlásit ke službě lektora.

Potom jsme se přesunuli na farní dvůr, kde už manželé Voclovi připravovali výborný oběd na lorně. Nechybělo ani pivo. Část farníků už zůstala na oběd a druhá polovička si šla do 1. patra infocentra poslechnout perfektně připravené povídání Martina Siegela staršího o letním putování do Turecka *Po stopách svatého Pavla*. Pro všechny to bylo velmi obohacující.

Když se obě poloviny vystřídalaly, poseděli jsme ještě za krásného slunečného odpoledne u kávičky a výborného cukroví ze svatby Lidušky Cinerové (nyní již Soukalové) a za příjemného povídání. Myslím, že nejen my jsme byli s farním dnem velmi spokojeni.

Marie a Václav Jandejskovi

Změny bohoslužeb

Od 1. října letošního roku je P. Pavel Tobek duchovním správcem farnosti Záboří nad Labem, došlo proto i ke změně bohoslužeb v Sedlci: v úterý jsou pravidelné večerní mše svaté v Sedlci (od listopadu od 17:00), ve středu je v Sedlci mše svatá ráno v 7:30 hodin, ve čtvrtek zůstává večerní mše svatá v Malíně, ale na přání farníků z Kaňku je každý druhý čtvrtek v měsíci mše svatá na Kaňku v kostele svatého Vavřínce (od listopadu od 17:00). Páteční ranní mše svatá v Sedlci je zrušena, ale v 16:00 je mše svatá v Záboří nad Labem.

Ludmila Cinerová

Dušíčkové bohoslužby

Ve dnech 1. a 2. listopadu se budou konat v naší farnosti bohoslužby v Malíně v 16:00 a v sedlecké kostnici v 18:00 (1. listopadu v horní kapli kostnice, 2. listopadu ve spodní kapli).

Ludmila Cinerová

Nabídka knih

Z knižních novinek bych ráda upozornila na nově vydaný titul *Velká kniha o svatých aneb po kom se vlastně jmenujeme* s krásnými ilustracemi Martiny Špinkové. Mezi řadou dalších knih je k dostání v sedlecké katedrále v její otevírací době.

Ludmila Cinerová

CÍRKEVNÍ MATEŘSKÁ ŠKOLA SLAVILA DEN STROMŮ

Krásné barevné stromy patří neodmyslitelně k podzimu. Listí se barví do žluta, do červena i oranžova: plejádu barev doplňují zrající plody jeřabin, švestek a jabloní. Na konci vegetačního období stahují stromy živiny do kořenů, aby na jaře opět v plné síle vyrašily. Konec vegetačního období až do zamrznutí půdy je také časem, kdy je možné stromy sázet. A to vše je důvodem k oslavě. K oslavě *Dne stromů*. Ten se od roku 2000 opět vyhláší i v České republice, a to na 20. října. ►

Církevní mateřská škola sv. Jakuba se již počtvrté připojila k jeho oslavám. Za pomoci studentek střední pedagogické školy jsme pro děti připravily den plný soutěží s tematikou stromů. V parku pod Vlašským dvorem bylo připraveno deset úkolů: obkreslování listů klacíkem do písku, počítání kaštanů, skládání kaštanů dle návodu, z Vrchlice si děti nabíraly vodu a zalévaly kořeny stromů, sbíraly odpadky a třídily je do správných nádob. Všechny aktivity vedly k uvědomění si, jak jsou stromy pro nás důležité.

Děkujeme studentkám střední školy za přípravu soutěží a doprovázení během celého programu. Jsme rády, že prostřednictvím stromů pomáhají dětem najít cestu k přírodě.

Příroda, zeleň a zahrada mají své pevné místo v programu naší mateřské školy. Během prázdnin jsme se intenzivně zabývali otázkou ucelené koncepce zahrady školky. Při této příležitosti přišel nápad, aby se zahrada zvětšila o další kus pozemku klášterní zahrady. Během prázdnin vznikal nový plot, v dolní části zahrady je umístěno nové pískoviště. Rádi bychom do tohoto projektu zapojili i rodiče, zajímá nás, jak by si zahradu představovali oni a jak by nám případně mohli pomoci s realizací. Plánujeme do všeho zapojit i děti, neboť zejména ony budou na zahradě trávit větší čas.

Ve středu 1. prosince ve 20:30 přijměte pozvání do školky, kde všechny naše plány, radosti a starosti vložíme do společné modlitby.

Barbora Křivohlavá

K ZAHÁJENÍ ŠKOLNÍHO ROKU NA CÍRKEVNÍM GYMNÁZIU

Nový školní rok jsme letos na církevním gymnáziu zahájili jinak, než bývalo zvykem. Chyběl hlazol studentů před kostelem, chybělo radostné ladění nástrojů i hlasů v kostele a nekonala se ani dopolední slavnostní bohoslužba vedená biskupem či některým z jeho vikářů. Letošní zahájení bylo ve znamení respirátorů, dezinfekce a testování. Covid si stále vybírá svou daň a pokyn zněl jasně: nemíchat třídy.

Kdo chtěl a mohl, zúčastnil se večerní mše svaté v kostele svatého Jakuba. Nebylo nás tam mnoho, chyběl host z biskupství a ani schola nemohla vystoupit v plné sestavě. Přesto jsme mohli to podstatné: chválit Hospodina, děkovat mu za dar nového školního roku a vyprošovat si do něj dary Jeho svatého Ducha. Po dopoledním požehnání studentům a třídním učitelům znamenala večerní mše svatá svátostné vyvrcholení mimořádného dne.

Rozumím vám, kteří říkáte, že mše v přítomnosti více než 250 převážně mladých lidí má svůj náboj, své kouzlo. Souhlasím. Moc vás však prosím: nedělejte z této vnější, emocionální a z hlediska křesťanské víry vlastně nepodstatné roviny zásadní záležitost a už vůbec ne jádro nějakých sporů. Letos to prostě bylo jinak. Těm, kteří

nesou odpovědnost, nechme právo rozhodovat. Ostatním právo vyjádřit svůj názor. Ctěme právo druhého vidět věci jinak a především, moc prosím, předpokládejme dobrou vůli všech zúčastněných.

Školní rok 2021/2022 byl zahájen způsobem netradičním, ale podmínkám odpovídajícím a důstojným. Bylo by smutné, kdyby s sebou nesl zbytečnou pachuč nedorozumění a sporů. Pamatujme staré zásady: V zásadním jednotu, v ostatním svoboda a nade vším láska.

P. Pavel Tobek

Príspevek byl původně určen již pro předchozí vydání Zpravodaje, kvůli chybě redakce však otištěn nebyl. Omlouváme se a děkujeme za pochopení.

OBLASTNÍ CHARITA KUTNÁ HORA

Kačky dopluly do cíle

Benefičního závodu kačenek se v sobotu 9. října zúčastnilo přes 300 lidí. Celkem bylo u parku pod Vlašským dvorem do Vrchlice vypuštěno 526 malých kaček. Ve speciálním závodě firemních kačenek se představilo pět závodnic.

Plující kačky byly doprovázeny a povzbuzovány nejen majiteli startovních čísel, ale i dalšími příznivci. Někteří z nich pomáhali zaseklým kačenkám vrátit se do závodu. Firemní kačky, které byly vypuštěny jako první, se zdržely a dorazily do cíle mezi posledními. Zato malé kačky byly velmi hbité. První tři dopluly samostatně, pak už se valily v chumlu a všechny pochytyt byl úkol téměř nadlidský. Ale povedlo se! Kačenky nyní odpočívají a brzy se začnou připravovat na další ročník.

Po vyhlášení výherních čísel vystoupila zpěvačka Magda Malá s programem pro děti. Odvážnější z nich si zazpívaly a zatančily. Kdo chtěl, mohl si kreslit, vyrábět v tvořivých dílnách, stavět v hranolkovišti, které nám zapůjčil Heroland, zacvičit si u Sokolů nebo pustit kačky vodním tobogánem.

Celkem vyplavaly kačenky našim malým klientům se zdravotním znevýhodněním 45 343 Kč. Partnerské firmy se na této částce podílely 19 000 Kč.

Pokud máte zájem, můžete zhlédnout video na našem facebookovém profilu nebo se podívat na fotogalerii na webových stránkách www.strediskonasione.cz.

Za Středisko Na Sioně Míša Jandejšková

Svatý Martin přijede na bílém koni

Po roční pauze se můžeme opět těšit na svatého Martina, který přijede na bílém koni ve čtvrtek 11. listopadu v 17:00 pod lípu před Arciděkanstvím. Po jeho přivítání se v průvodu vydáme kutnohorskými uličkami k chrámu svatě Barbory, kde nám děti z dramatického kroužku ZUŠ Kutná Hora zahrají scénku ze života svatého Martina. Na závěr můžete v tichosti projít chrámem svatě Barbory a před obrazem svatého Martina zapálit svíčku za světlo a teplo v lidských srdcích.

Marcela Mommersová

Sbírka potravin

V sobotu 20. listopadu od 8:00 do 18:00 se v supermarketu Billa uskuteční podzimní kolo Sbírký potravin. Svým nákupem můžete vyjádřit solidaritu s lidmi v nouzi tím nejjednodušším způsobem, darem trvanlivých potravin a drogistického zboží. Za pokladnami odevzdáte nakoupené zboží dobrovolníkům a zaměstnancům charitního Střediska Racek, které poznáte podle zelené zástěry s logem sbírky. Nakoupit můžete i z pohodlí domova v online obchodech na kosik.cz, rohlik.cz, itesco.cz.

A které potraviny nejvíce pomáhají? Nejvíce pomůžete nákupem základních trvanlivých potravin, jako jsou konzervy, dětská výživa, polévky, paštiky, marmelá- ►

dy, trvanlivé mléko, olej, cukr, rýže a luštěniny, těstoviny nebo základní a dětská drogerie. Těchto produktů je u nás i v potravinových bankách stále nedostatek.

Darované zboží pomůže opuštěným seniorům, matkám samoživitelkám, rodinám v krizi, lidem bez domova nebo lidem zdravotně znevýhodněným. Děkuje se za váš dar!

Marcela Mommersová

Benefiční adventní koncert

Přijměte naše pozvání na benefiční adventní koncert, který se uskuteční v neděli 28. listopadu v 19:00 v kostele sv. Jana Nepomuckého. Přijďte s námi společně zapálit první svíčku na adventním věnci. Na předvánoční čas nás naladí koledami, gospely a vánočními písněmi Učitelský smíšený pěvecký sbor Tyl a také vánoční výstava plná betlémů a starých zvyků doplněná o řezby a akvarely kutnohorské výtvarnice Hany Richterové. Klienti sociálně terapeutické dílny Centra Přístav zde budou prodávat svoje krásné výrobky s vánoční tematikou.

Výtěžek akce přispěje Centru Přístav na pravidelnou podporu nácviku, posilování a rozvoje pracovních a sociálních dovedností našich klientů se zdravotním znevýhodněním, kteří nemají možnost získat zaměstnání na otevřeném ani chráněném trhu práce.

Marcela Mommersová

Milostivé léto

Takzvané milostivé léto přináší časově omezenou šanci na oddlužení pro lidi v exekuci s dluhem u veřejnoprávních oprávněných subjektů (věřitelů). Jde o nabídku odpuštění úroků, penále či pokut při jednorázovém zaplacení dlužné jistiny a nákladů exekutorovi ve výši 908 Kč (poplatek + DPH). Milostivé léto nabývá účinnosti 28. října 2021 a bude ho možné využít do 28. ledna 2022.

Milostivé léto je řešením dluhů vůči městu, zdravotní pojišťovně, Českému rozhlasu nebo České televizi. Dále ho lze využít, pokud máte dluh u městských dopravních podniků, ČEZu nebo u jiných právnických společností s většinovým podílem státu a vaše dluhy jsou již v exekuci.

Kontaktujte kutnohorskou charitní Občanskou poradnu, domluvte si s námi schůzku a společně zjistíme, zda splňujete zákonné podmínky pro využití této jedinečné příležitosti: tel.: 733 741 939, e-mail: jan.hornych@kh.hk.caritas.cz; můžete také poslat dotaz vyplněním online dotazníku na webových stránkách kh.charita.cz/pomahame/obcanska-poradna/.

Marcela Mommersová

VZPOMÍNKY NA ZESNULÉHO P. JANA MAŘÍKA

Kondolence z Adopce na dálku (adresovaná P. Janu Uhlíři)

Vážený pane faráři,

dozvěděli jsme se o úmrtí P. Jana Maříka, který byl dlouholetým podporovatelem našeho projektu Adopce na dálku. Poprosili jsme proto naše indické partnery, aby se společně s námi modlili za spásu jeho duše. Naši koordinátoři v Bangalore dnes za zemřelého otce Jana sloužili mši svatou. Modlili se za něj i za všechny truchlící pozůstalé. Poslali nám přiložený snímek, na kterém je fotografie P. Maříka pořízená během naší návštěvy u něj před dvěma lety.

Přijměte prosím upřímnou soustrast od nás z týmu Adopce na dálku i od našich indických partnerů.

Srdečně Vás zdraví

*Vojtěch Homolka,
vedoucí projektu Adopce na dálku*

Rozloučení bývalé farnice

Milý otče Jene Maříku, chtěla bych se dnes s vámi rozloučit, nejen za sebe a svou rodinu, ale také za vaši bývalou cetechovicko-roštínskou farnost.

Znám vás již 47 let a zdá se mi to jako včera, když jste se objevil po ročním kaplanském místě v klášteře v Cetechovicích jako jeho duchovní. Už při prvním náhodném setkání jsem byla překvapena vaší dobrosrdečností a zájmem o člověka. Asi po roce jste pak převzal správu cetechovicko-roštínské farnosti. Možná jste si představoval zbožnou Moravu, ale opak byl pravdou. Vy, jako velmi vzdělaný člověk, na té nejmenší vesnici s lidmi bez vzdělání a malou vírou. Přesto vás to neodradilo a snažil jste se dělat to, co bylo ve vašich silách.

Denně jste ve všední dny sloužil dvě mše svaté, v klášteře a ve farnosti, v neděli pak tři. Bylo to pro vás obtížné i v tom, že jste neměl auto a musel tak vždy jezdit autobusem, který vám často kvůli setrvání na modlitbách ujel. Pak jste chodil pěšky. Byl jste opravdu knězem a mužem modlitby. Klečival jste dlouho po mši svaté před svatostánkem, často do pozdních nočních hodin. Před žádnou sochou nebo křížem ve vesnici jste neprošel bez zastavení a modlitby. Svůj úřad duchovního a správce farnosti jste bral velmi vážně. Mše svaté jste většinou všechny odzpíval svým krásným hlasem a staral jste se o to, aby o svátcích místní ženy při mši svaté zpívaly, hlavně však o Velikonocích. Organizoval jste poutě na Hostýn, Velehrad a do Mariazell. Snažil jste se, aby děti chodily do náboženství a přistoupily k prvnímu svatému přijímání, docházel jste do rodin a vysvětloval, jak je to pro ně důležité. Nikdy jste nebyl náladový, zdaleka jste všechny bez rozdílu věku hlasitě zdravil a s každým jste se zastavil s tím, že jste se zajímal jak se ten člověk má, co ho trápí, a přispěl mu radou a někdy také napomenutím. Pokud za vámi někdo přišel na faru, vaše pohostinnost neznala mezí. Nebyli vám lhotejní ani staří a nemocní lidé. Ba naopak. ►

Navštěvoval jste je nejen doma, ale také v nemocnici. Pokud to bylo možné, zaopatřoval jste je. Bylo vám jedno, jestli ten člověk chodí do kostela nebo ne, jestli je bezvěrec, navštívil jste úplně každého, i když vám to někteří jejich příbuzní měli za zlé nebo vám i vyhrožovali násilím. Nezalekl jste se ani jich, ani církevního tajemníka, ani StB, která vám také nedávala pokoj.

Vaše práce se ale netýkala jen duchovna, ale také materiálna. Vždyť jste se musel starat o tři kostely – dva farní a jeden hřbitovní. Všechny jste opravoval, pořídil do nich topení, zautomatizoval zvonění, pořídil nové zpodělnice, obětní stoly, ambony, atd. To vše jste už dělal ve vyšším věku, posháněl řemeslníky i materiál.

Byl jste u nás pětadvacet let. Až po vašem odchodu do Kutné Hory si mnozí uvědomili, jakým přínosem jste byl pro farnost. Tím, že jste v ní přímo žil, znal jste všechny velmi dobře, protože jste s nimi byl v každodenním kontaktu. Někteří vás považovali za blázna, když jste večer chodil po vesnici a modlil se u každého domu. Často jste také musel trpět výtky, že vaše mše svaté trvají dlouho, ale vy jste na nic nedbal a poctivě a soustředěně je dále sloužil. S odstupem času mnozí své úsudky přehodnotili a vzpomínali na vás jen v dobrém.

Žil jste skrytý život světce, neustále se modlil, ale nestěžoval si na svůj úděl. Jsem stoprocentně přesvědčena, že nyní už se radujete se všemi, kterým jste prokazoval dobrodiní, v nebi. Přimlouvejte se prosím stále i za nás, abychom se tam s vámi jednou také mohli radovat. Za všechno ještě jednou Pán Bůh zaplatí!

Zdeňka Michlová

NAPSALI JSTE...

Duchovní obnova seniorů ve Slavoňově

Je pozdní léto, 19. září, a senioři odjíždějí po roční covidové přestávce na desátou duchovní obnovu do Slavoňova. Všichni se těší na setkání, poučné přednášky a jejich rozbor. Za těch jedenáct let nás duchovní potěchou provázelo pět kněží a každý nám svým způsobem osvětlil Boží slovo. Letos nás jede sedmnáct, P. Jan, bohoslovec Michal a Monika Trdličková, celkem tedy dvacet osob.

První zastávka se konala v Opočně, kde působí bývalý kutnohorský kaplan P. Filip Foltán. Velmi mile nás přijal, provedl kostelem Nejsvětější Trojice a porozprávěl o jeho historii. Je to jedna z našich předních dochovaných renesančních památek. Potom jsme byli pozváni na malé pohoštění. Bylo tam moc hezky, ale museli jsme pokračovat k našemu cíli, do Slavoňova.

Po ubytování nás čeká stůl krásně prostřený k večeři a na něm plno dobrot. Po večeři se ujal slova otec Jan, který s námi rozebral část evangelia. Po přednášce a diskusi následovaly hajany.

Každé ráno o půl osmé se scházíme v místní kapli k modlitbě a pak na snídani. Dopoledne opět přednáška a diskuse, kde každý projeví svůj pohled a názor. Je to velmi obohacující. V poledne nás navštívil Mons. Hronek, který nám moc hezky vyprávěl o úctě k Eucharistii. Po obědě jedeme na diecézní středisko mládeže Vesmír. Nejdříve se stavujeme v kostele svatého Matouše, který po válce a odsunu Němců velmi zpustl. Je to ale určitě velmi promodlené místo, protože úplně nezanikl. Našli se dobrovolníci, hlavně mládež, kteří se dali do jeho opravy. Toto prostředí na nás hluboce zapůsobilo, když tam otec Jan sloužil mši svatou. Došli jsme ještě do střediska a pak zpátky do Slavoňova na večeři. Na ubytování se pan Standa zranil na noze a silně krvácel, a tak ho záchranka odvezla na ošetření do nemocnice. Pak pro něj naši muži odjeli. Hlavně, že vše dobře dopadlo. Večer odjíždíme do kaple v Rokoli na adoraci. Byla jako vždy velmi silná a působivá. Potěšila naše duše a srdce. ►

V úterý po snídani máme přednášku a diskusi. Jsme bohatší o poznatky, jak číst Bibli a jak jí rozumět. V deset máme mši svatou v Rokoli u Panny Marie. Připojili se k nám i jiní poutníci, kteří tam právě přišli. U Panny Marie jsme zanechali svoje díky a prosby o její přímluvu. Duchovně povzbuzeni odjíždíme a doufáme v setkání zde v příštím roce. Potom oběd a závěrečné povídání o nejsilnějších dojmech.

Vše jednou končí, a my ze srdce děkujeme otci Janovi za potěchu duše, bohoslovci Michalovi a naší milé Monice, která se vzorně starala o naše blaho v žaludku. Bylo to vynikající. Nesmíme zapomenout na Marušku, která zajišťovala organizaci pobytu. Hodně jsme si povídali i nasmáli. Sice si možná více pamatujeme, ale jsme stále mladí duchem. Zároveň jsme popřáli i naši nejstarší účastníci Olince k jejím úžasným jedenadevadesátým narozeninám, na které vůbec nevypadá. Rozdává energii a radost všem kolem sebe. Také manželé Klocovi v těchto dnech slavili padesáté osmé výročí sňatku. Tak jsme všem oslavencům zazpívali živijó, popřáli dobré zdraví, ať je Pán ochraňuje. Odjíždíme domů veselí a povzbuzení k rozjímání o Boží lásce. Ještě jednou vřelé díky za vše a dá-li Bůh, za rok na shledanou.

Jana Škarková

Podzim

Říká se, že stáří je podzim života. A právě stáří bylo tentokrát naším tématem na duchovním setkání seniorů. Bylo už desáté. Celé bylo úžasné – jako vždy. Ale pěkně popořádku.

Celé setkání měl na starost P. Uhlíř, ale přizval si svého pomocníka, bohoslovce Michala Šramka. Pan arciděkan měl pro zúčastněné překvapení. Tentokrát se nejelo přímo do Slavoňova, ale byla zastávka v Opočně, kde působí kněz Filip Foltán, který byl po dva roky kaplanem v Kutné Hoře. P. Foltán nás provedl kostelem Nejsvětější Trojice, taky o kostele povídal a potom nás zavedl do hrobky, kde jsou pochováni Mansfeldové. Dvě šikovné farnice pro nás měly přichystané pohostění a uvařily nám i kávu nebo čaj, dle přání poutníků.

A pak už hurá do Slavoňova!

Přivítalo nás naše milé, oblíbené a čistounké útočiště. Než jsme se ubytovali, nachystala nám Monika večeři z dobrot, které účastníci přivezli. Samozřejmě s pomocí Marušky. Potom, jako vždy v příjezdový den, se nám dostalo sdělení o programu a tématu. Následovalo seznámení: protože vždy přijde někdo nový, je potřeba, abychom se navzájem všichni poznali. Někdo ještě večer poseděl v příjemném povídání, jiný se odebral na lože.

Pondělní ráno začalo modlitbou, následovala snídaně a potom jsme, posilněni tělesně, dychtivě očekávali stravu duchovní. I té se nám dostalo. Bible, Svatý Matouš 19,16, k tomu vlídné slovo P. Uhlíře s vysvětlením, jak některé pasáže chápat. Dostali jsme doporučení nepřipoutávat k sobě nezdravě děti, ale dát jim svobodu. Mít radost ze zachovávaní příkázání a z toho co se nám v životě podařilo. Nepopírat, že jsme udělali něco dobrého. I ve stáří má být člověk velkorysý a má umět prosit, když na něco sám nestačí – kamaráda, děti, faráře, Boha (Pane Bože, pomoz). Po diskusi následoval oběd. Při něm jsme měli velice milou návštěvu, pana faráře Hronka. Byl celých 18 let farářem v Kutné Hoře, následovaly Poděbrady a nyní je v krásném starobylém kostelíčku ve Slavoňově. Povídal nám velice zasvěceně o Eucharistii, především o tom, jak on sám ji prožívá a co všechno se snaží farníkům předat.

Po odpočinku jsme se rozjeli do Deštného v Orlických horách, do kostela svatého Matouše. Tam P. Uhlíř sloužil mši svatou. Rozhled od kostela po okolí je úžasný a mnoho z nás se shodlo na tom, že naše zem je opravdu krásná. Prohlédli jsme si i Vesmír, což je centrum mládeže. ►

Následující dopoledne jsme dostali dvě otázky:

1. Co se vám líbí na stáří?
2. Čeho se bojíte ve stáří?

Odpovědi byly anonymní, písemné. Po večeři jsme jeli na adoraci. Při této adoraci na poutním místě Rokole, v kapli, která je zasvěcená Panně Marii, četl pan arciděkan jednotlivé „strachy“ a všichni jsme se za pisatele modlili. Ta adorace byla úžasná především v závěru. Pan arciděkan sňal z oltáře kříž, každému jednotlivě ho podal. Na každém z nás bylo, zda se budeme na Ježíše Krista a Pannu Marii jen dívat a předkládat jim naše trápení s prosbou o pomoc, či zda ke svému srdci kříž přitiskneme. Bylo to něco tak zvláště krásného, až to vhnělo slzy do očí, popsat to nelze, je nutné to zažít! A závěr večera? Někdo si ještě povídal, jiní si v tichosti nechávali večerní adoraci doznít.

Úterý jsme samozřejmě začínali opět modlitbou, snídaní a mší svatou v kapli v Rokoli. Do džbánu je možné vhodit písemné prosby k Panně Marii. Pokračovali jsme ve studiu Bible, Svatého Lukáše 22,15-32. Měli jsme si vybrat jedno slovo či slovní spojení a v určeném čase o tom rozjímát. Diskuse byla zajímavá. I když si dva lidé vybrali stejné slovo, každý jeho obsah vnímal jinak.

Následovalo zhodnocení celého pobytu. Nutno říct, že všem se pobyt ve Slavoňově líbil, ocenili návod, jak se lépe vyznat v Bibli. Práci Marušky Cvešprové a Moniky Trdličkové i P. Uhlířovi se dostalo velkého poděkování.

Taky jsme slavili devadesáté první narozeniny Olinky Lomové a narození či křtiny několika pravnoučátek.

No a přišel úplný závěr. Oběd a cesta domů. Dá-li Bůh, slíbili jsme si příští rok na shledanou.

Zdenka Illková

Návštěva rezervace divokých kopytníků v Milovicích

V sobotu 2. října jsme za velmi příjemného počasí vyrazili do rezervace velkých kopytníků, kteří žijí volně v bývalém vojenském prostoru Milovice. Skupinka účastníků, organizovaná pod patronací společenství mužů kutnohorské farnosti, čítala asi patnáct osob. Po setkání na náměstí v Milovicích jsme se vydali za ředitelem ochrannářské společnosti *Česká krajina* Daliborem Dostálem.

Zvířata v této rezervaci mají k dispozici obrovskou plochu k životu a ke spásání travin, křovin, keřů a sušin tak, aby obnovila biologickou rozmanitost, včetně botanických unikátů, které ve vzácné nížině v okolí Milovic rostou.

Území, které velcí kopytníci v Milovicích obývají, jsou složená z několika spojených pozemků luk, pastvin, polí a čítají více jak 150 hektarů.

Impozantním suchozemským zvířetem, s kterým jsme se tentokrát nepotkali, ale víme o něm, že v rezervaci žije, je zubr evropský. Zubr byl vyhuben ve volné přírodě na starém kontinentu v roce 1919. Návratem zubrů, kteří přežili jen díky chovu v zoologických zahradách a drobných oborách, zpět do volné přírody pomáhá tato *Česká krajina* odčinit nejenom vinu člověka na tomto druhu, ale také zachránit řadu ohrožených druhů motýlů, brouků a květin, kteří jsou na tyto živočichy vázáni.

Zubr je největší volně žijící suchozemský obratlovec Evropy. Samci dosahují hmotnosti 600 až 950 kg. Zubři jsou vedeni v mezinárodní Červené knize IUCN chráněných a ohrožených druhů. Centrum působnosti zubra bylo a je prokazatelně ve střední a východní Evropě. Zubři se živí z 95 % spásáním přízemní vegetace, stromů si takřka nevsímají.

Prohlídka a návštěva těchto velkých zvířat vyžaduje více času a trpělivosti, než jsme měli k dispozici. A jsme na květen 2022 naplánovali další návštěvu rezervace, kterou více zaměříme právě na tyto zubry. ►

Nyní jsme si však dosyta užili divokých praturů a divokých koní. Pratuři, se svou velikostí a velmi vyvinutými rohy, měli podobný osud jako zubři a v Evropě byli vyhubeni již v roce 1627. V oborách však přežilo několik malých stád, která nesla genetickou výbavu vyhynulých praturů a svým vzhledem se původním praturům velmi podobala. Od roku 2008 tato plemena kříží nizozemští vědci; snaží se vytvořit pratura, který by byl svým vzhledem i geny co nejpodobnější vyhynulému druhu. Etickou otázku tohoto výzkumu ponechme stranou. Z pohledu záchrany určitého živočišného druhu je jistě záslužný.

Divocí koně byli v Evropě také pronásledováni (kým jiným než člověkem) až došlo k jejich úplnému vyhubení. Zachránili se pouze divoce žijící koně v drsném anglickém kraji Exmoore, kde žijí prokazatelně od roku 1086 (první písemná zmínka). Výzkumy, které se vedou s těmito koňmi, zjistily, že svým vzhledem, zbarvením a velikostí přesně odpovídají původním divokým koním Evropy.

Divocí koně nasazení v milovické rezervaci v roce 2015 začali na cca 40 hektarech pozemků vysloveně „čarovat“ a měnit zdejší krajinu k nepoznání. Tato zvířata jsou velmi odolná vůči chladnému počasí a déšť jim takřka nevadí. Velmi rádi spásají suchou luční stařinu, ale pustí se i do hrubé biomasy z rychle rostoucích bylin a lián, včetně pcháčů, ostružin a kopřiv. S tím pak souvisí výskyt velmi pestré fauny motýlů. Zdejší raritou je výskyt modráška hořcového, jehož jedinou živnou rostlinou je právě

zde se hojně vyskytující hořec křížatý. Z opeřenců je zde k zahlédnutí často dudek chocholatý, pěníce vlašská, moták nebo včelojed.

Divocí koně navazují ve stádu velmi silné sociální vazby a úzké vztahy, které jim vydrží po celý život. Potomci se rodí po 11 měsících březosti, nejvíce v dubnu a květnu. A právě v květnu chceme milovickou rezervaci navštívit znovu, abychom se setkali se všemi jejími obyvateli, s novými přírůstky a hlavně zubry, kteří nám tentokrát zůstali skryti.

Pan ředitel Dalibor Dostál si nás získal svou odborností a zápletem pro dobrou věc, a tak jsme mu všichni na závěr srdečně zatleskali a předali malý dárek za to, že nám věnoval kus svého času a znovu připomněl, co je pro nás příroda, kterou si musíme nejen chránit ale pomáhat jí také obnovovat.

Ladislav Vokoun

Výlet do přírodní rezervace v Milovicích

Na exkurzi do bývalého vojenského prostoru v Milovicích byli farníci pozváni prostřednictvím společenství mužů Lectio divina v sobotu 2. října. Tedy příhodně na závěr doby modliteb za stvoření. Ocitli jsme se ve zvláštní krajině, na první pohled nijak zvlášť líbivé. Při vstupu nás vítaly staré vojenské objekty prorůstající stromy a keři, podobně jak to známe ze záběrů z Černobylu.

Bývalý vojenský prostor v Milovicích má dlouhou historii. Vojáci zde cvičili ještě za Rakouska-Uherska. Pak se tu vystřídaly různé armády, současníkům je nejnámější dvacetiletý pobyt vojsk Varšavské smlouvy v letech 1969 – 1989. Osířelého území se ujala obecně prospěšná společnost *Česká krajina* v čele s kutnohorským rodákem Daliborem Dostálem. Ten nám byl také průvodcem po tomto území.

Česká krajina od roku 2008 usiluje o ochranu biologické rozmanitosti a zmírňování dopadů klimatických změn na přírodu i člověka a adaptace krajiny na změny klimatu. Motivací pro práci v této oblasti byla snaha zachránit motýly mizející z krajiny. V době, kdy se o této problematice začalo hovořit, pracoval Dalibor Dostál jako novinář. Protože mediální kampaň nevyprovokovala nikoho, kdo by se práce na záchraně motýlů ujal, pustil se do díla zakladatel uvedeně obecně prospěšné společnosti sám. Hledal způsob, jak vrátit krajině původní ráz. Myšlenku Dalibora Dostála, že krajina nemohla být před příchodem člověka úplně zarostlá lesy, potvrdili i odborníci. Velcí kopytníci jako jsou pratuři, zubři či divocí koně spásají louky, okusem dřevin brání tomu, aby expanzivně zarostly krajinu, a svými kopyty kypří půdu. Následovalo hledání vhodného pozemku a také shánění velkých kopytníků, kteří už u nás v té době nežili.

Vojenský prostor v Milovicích patří k nejsušším oblastem v regionu, uchovával si i v době opuštěnosti, kdy zarůstal keři, charakter podobný stepi. Rezervace zde vznikla díky spolupráci s lidmi z řady odborných institucí. Postupně se podařilo do rezervace dostat potřebná zvířata.

Rezervace je tvořena dvěma celky. V prvním, v těsné blízkosti Milovic, není až tak těžké zahlédnout divoké koně nebo pratury, v druhém, vzdálenějším, se nacházejí zubři. V obou lokalitách vedou podél ohradníků vycházkové trasy pro veřejnost.

Spatřit velká zvířata je pro návštěvníky velký zážitek, ona samotná jsou však v podstatě pomocníky při záchraně dalších druhů. Území, na kterém se pohybují, se v průběhu několika let změnilo ze zapleveleného prostoru na místo připomínající stepní louku s mnoha kvetoucími druhy, nad nimiž poletuje různý hmyz včetně různých motýlů.

I my jsme měli štěstí vidět pratury i divoké koně, také motýly a ještě i mnohé kvetoucí rostliny. Poprálo nám počasí a zážitek to byl skutečně velký. „Ty, který krásou odíváš korunku květovou a v rovnováze držíš svou soustavu světovou, buď veleben.“ Text této více než sto let staré písně mi vytanul na mysl právě v souvislosti s tímto místem. Kromě zážitku jsem si odvezla i přesvědčení, že Bůh má moc najít člověka, který mu pomůže potřebnou rovnováhu udržet.

Marie Macková

Moje pouť za rodiny

Od května jsem se chystal projít Cestu rodin, putování po kapličkách v Kutné Hoře a okolí (brožurka k ní vyšla v květnovém Zpravodaji). Samotná myšlenka se mi líbila a těšil jsem se nejen na procházku, ale i na rozjímání a modlitby, které někteří z vás k jednotlivým zastavením připravili. Čas jsem si našel až předposlední říjnovou sobotu odpoledne. Bylo chladno, ale slunečno, takže ideální podzimní počasí.

Hned u prvního zastavení (socha svatého Josefa) jsem zjistil, že se svou netrpělivostí nejsem schopen číst celý text na místě. Nevadí mi čtení z mobilu při chůzi, a tak jsem si rozjímání četl vždy pomalu předem a u samotného zastavení se pouze pomodlil připravené přimluvy a modlitby. Velmi jsem si tento způsob užíval. Měl jsem dostatek času na pomalé čtení a přemýšlení, k zastavení jsem přišel připraven a ještě k tomu jsem neztrácel čas. ☺ Když byly vzdálenosti delší, modlil jsem se různě a při chůzi jsem stihl i nešpory. Celou pouť jsem obětoval za rodiny farnosti a děti, rodiče a učitele církevní školky a církevního gymnázia.

Nejvíce se mě dotkla tři zastavení. Tím prvním byla kaplička Panny Marie nad Bylankou. Obyčejný obrázek v kapličce, která je součástí starého stavení, s úsměvnou poznámkou, že se o ni někdo stará a není třeba ji tedy kreativně dozdobovat. Když jsem se pomodlil, všiml jsem si, že na zahradě sedí staří manželé. Zastýděl jsem se, že jsem je nepozdravil, a vysvětlil jim, proč jsem se u „jejich“ kapličky zastavil. Z hovoru jsem zjistil, že obrázek tam byl už za babičky jednoho z nich!

Druhý a možná nejsilnější zážitek mám spojený s devátým zastavením, kapličkou v České. Rozjímání se týkalo rozvodu a vdovství. Samotné spojení rozvodu a vdovství mě velmi zasáhlo. V obou případech se jedná o bolestnou událost rozdělení, i když prožívanou s jinými emocemi. Kapličky v České jsem si nikdy nevšiml, a proto jsem byl o to více překvapen, jaké vyobrazení jsem po rozjímání nad rozvodem a vdovstvím nalezl. Obyčejný dřevěný kříž. Byl jsem doslova přišpendlen k chodníku. Prožil jsem ty krásné chvíle modlitby, kdy nemáte chuť ani potřebu mluvit či přemýšlet. Pouze se díváte a cítíte, že se dotýkáte nějaké velké a vznešené skutečnosti. Že nedokážete popsat odpověď, a přesto víte, že jste ji dostali. Že stojíte před tajemstvím, které nelze předat, a přesto víte, že jste měli tu čest se ho alespoň na pár vteřin dotknout...

Posledním zastavením je kaplička Svaté rodiny ve voršilských zahradách, na místě mně drahém. Na místě, kde jsem se několikrát modlil, když jsme hledali způsoby a možnosti rozšíření církevní mateřské školy. Na tomto místě jsem se díval na zahradu školky, představoval si dovádějící děti a beze slov je svěřoval Boží lásce. Zrak jsem pozvedl ke krásnému klášteru a přemýšlel, kolik tisíců mladých lidí tu za ta staletí bylo vzděláváno a připravováno pro život. Modlil jsem se za církevní gymnázium a žehnal současným učitelům i studentům.

Svoji dvouhodinovou pouť jsem zakončil před svatostánkem ve stále otevřeném klášterním kostele. Unaven, ale osvěžen na těle i na duchu. Všem, kdo jste Cestu rodin připravili, upřímně děkuji.

P. Jan Uhlíř

Křestní neděle

Ali (12) a Terežka (9) byly v neděli 24. října slavnostním křtem přijaty do našeho společenství. Mám velkou radost, že se holky pro tento velký krok rozhodly, a ještě větší radost mám z toho, že můžu být kmotrou jedné z nich.

Obě holky známe s Terežčinou kmotrou Klárkou z Concordie. Pokud si dobře pamatují, Ali s Terežkou s námi jely poprvé na chaloupku minulý rok. Bohužel většinu času poté jsme se jako družina nemohly kvůli karanténním opatřením scházet. To však nic nemění na tom, že holky jsou jedny z těch, které tvoří „jádro“ ►

Concordie, a jsme rády, že jsme s nimi mohly sdílet také jejich vstup do katechumenátu, který se uskutečnil v květnu.

Právě na konci jedné schůzky Concordie mě Alička oslovila, zda bych jí nešla za kmotru. Musím se přiznat, že jsem to vůbec nečekala a opravdu mě to potěšilo. Moje první otázka byla, koho by si Ali chtěla vzít za patrona – odpověď zněla, že svatou Bernadettu. To bylo takové další malé překvapení, protože Bernadetta je jedna ze svatých, která mi jistým způsobem přirostla k srdci. Asi bych měla zmínit, že je to zřejmě také proto, že jsem o ní viděla krásný film natočený podle knihy *Píseň o Bernadettě* od Franze Werfela. Pokud si chcete zpříjemnit prodlužující se podzimní večery, tak vřele doporučuji. ☺ Terezka si vybrala také Francouzku – její volba padla na svatou Johanku z Arku. Děkujeme za vaše svědectví víry a držíme vám s celou Concordií palce!

Anna Šustková

Děkuji za zázraky

První zářijové páteční ráno. Sedím na terase a pohlédnu k nebi. Ještě se úplně nerozednilo a jsou vidět hvězdy. Pro mě něco nepředstavitelného. Vidím teď i ty málo jasné pouhým okem. Ještě nedávno jsem ani ty nejjasnější neviděla ani se silnými brýlemi. Úspěšná operace očí vše vyřešila.

Děkuji ti, Ježíši. Děláš pro mě neustálé zázraky. Ani v jednom evangeliu jich není popsáno víc, než kolik jsi jich udělal v mém životě. Když si to uvědomím, pláču dojetím. Dokážu ti vůbec za to všechno aspoň dost poděkovat? Napadá mě, jak to zkusit jinak než jen modlitbou. Budu se snažit těm, kteří o to stojí, ukazovat cestu k tobě. Ne proto, aby chválili mě, ale aby v mém chování pocítili tebe a tvou lásku, Ježíši. Ta je přece ze všeho nejkrásnější a nejmocnější.

Jana Zelenková

ROZHOVOR S TEREZOU ŠEDIVCOVOU

Ve farnosti je Tereza aktivní již více než deset let: působila v pastorační radě, koordinuje „sakristiový“ program pro děti při kázání během nedělních bohoslužeb, organizuje Svatomartinský průvod, který jednou z nejnavštěvovanějších farních akcí pro širokou veřejnost, a další aktivity. Pracuje jako manažerka charitního Střediska Na Sioně. Je mámou tří dětí.

Na svatého Martina se po covidové pauze opět chystá lampiónový průvod, který zajišťuješ, pokud se nepletu, každý podzim už od roku 2012, kdy jsi ho převzala pod svá křídla a propojila v jeho organizaci farnost a charitu. Jak vzpomínáš na minulé ročníky a jak se těšíš na letošní?

Jsou tři neděle před termínem a já vůbec nevím, jestli vzhledem ke zhoršujícímu se covidu akce bude. Takže mám

smíšené pocity. Snažím se vše, co nyní organizuji, dělat v minimalistické verzi a v nejkratším možném čase, který na to potřebuji. Jde tedy v tuto chvíli o rutinu, nevymyslím nic nového. Je to ale práce s lidmi, člověk nikdy neví, co se stane. Takže se před každou akcí i v den jejího konání hodně modlím, s tím, že jsem udělala, co jsem mohla. ☺ Snažím se nenechávat si pro samotnou realizaci na místě žádnou roli, abych mohla sledovat, jak akce probíhá. ►

Vzpomínám na jeden ročník Svatomartinského průvodu, kdy jsem byla v davu a sledovala paní Kocourkovou v roli moderátorky, jak na pódiu v úvodu promlouvá k dětem. Tenhle úvod bývá krátký, protože chodí velmi malé děti; pak hned voláme Martina. Jenomže tentokrát se ani na třetí volání neobjevil. Začalo mi být dost horko, od rodičů dobře vím, že děti chodí na průvod hlavně kvůli koníkovi. V hlavě mi prolétla celá řada myšlenek včetně představy, jak budu dětem vysvětlovat, že Martin na koni se někde po cestě zpozdlil a budeme muset vyrazit do průvodu bez něj. Telefon členovi doprovodu koně nikdo nezvedl. Se zpocenými zády jsem se prodírala davem k paní Kocourkové, aby natáhla projev, což bravurně zvládla. Pak zase zpět někam, kde bych mohla telefonovat a bylo mě slyšet. Ze sluchátka se konečně ozvalo, „my jsme tady“. Takže Martin na bílém koni dorazil.

Průvod jsem začala organizovat kvůli svým dětem. Původně ho, tuším, podvakerát organizovalo občanské sdružení Rodinné centrum Pec, ve kterém působily také některé maminky z farnosti. Pak se jeden rok průvod nekonal a moje děti se začaly ptát, kdy bude. Při pátrání jsem se dostala k Báře Hlavinkové, která mi předala základní know-how. Dnes je trasa průvodu i program ustálený. Perníčky ve tvaru koníka se pekly už od začátku, na jeden z prvních ročníků jsem je také pekla. V charitě máme klienty se zdravotním znevýhodněním, takže možnost péct větší množství perníčků se brzy sama nabídla. Líbí se mi, že klienti mají smysluplnou práci, která potěší někoho jiného.

Čím pro tebe Svatomartinský průvod je? A jak ho podle tebe vnímají jeho návštěvníci – znáš jejich ohlasy? Je to pro ně „jen“ tradiční kulturní začátek čekání na Vánoce, vítané rozptýlení pro rodiny s dětmi, nebo při něm zaži-

vají něco hlubšího? Má podle tebe svátek svatého Martina v tomto pojetí potenciál oslovit lidi i v jejich duchovním životě a hledání?

Na svatomartinském průvodu obdivuji sílu dobrovolníků, kteří se na celé akci podílejí. Je jich kolem padesáti. To mě vždycky dostane. Také se ráda po akci večer dívám na fotky, které dají novináři na web. Vidím rozesmáté a spokojené děti. Snad v nich zůstane i vzpomínka na příběh Martina a žebráka, který vždy sehraje dramatický kroužek ZUS Kutná Hora. Průvodu se účastní zhruba 700 lidí. Osobně si myslím, že u většiny rodin jde prvoplánově o rozptýlení. Ale vliv myšlenky, odkazu svatého Martina tady určitě je. Navíc posílený tím, že kdo se k odkazu hlásí, může v chrámu svaté Barbory u Martinova obrazu zapálit svíčku. Děti si silné emoce pamatují. Pracujeme se světlem ve tmě. Pomáhají nám v tom i rozzářené lampióny. Jedna věc je, proč rodiny přijdou (kvůli koníkovi) a druhá věc, co ještě k tomu dostanou a nebo mohou dostat od Pána. To už je pak o potenciálu akce oslovit lidi v duchovním životě. Ten tu bezesporu je.

Ve farnosti máš také velký podíl na tom, že malé děti mají při nedělních bohoslužbách možnost využít samostatný program během kázání – a vím, že během těch let nebylo vždy lehké tuto aktivitu udržet. Momentálně probíhá její revize, hledání způsobu, jak má pokračovat, a jak vůbec přistupovat k zapojení dětí do liturgie. Jaký je tvůj vlastní pohled, zkušenost? Kde jsou podle tebe úskali, kde naopak hlavní přínos, smysl, případně potenciál „sakristií“?

S programem pro děti během kázání přišla původně Alenka Pazderová. Obdivuji ji, že zpočátku připravovala všechny neděle sama. Pak od ní přišel mail, že ►

už to dále sama dělat nemůže, ať se sakristií někdo ujme. Měla jsem v té době malé děti a program mi přišel smysluplný. Dokonce to byl jednu dobu důvod, proč chtěly naše děti jít do kostela. Těšily se, co budeme v sakristii tvořit. A i když už dospěly, na dobu sakristií pořád vzpomínají. Občas s nimi doma vedeme hovory, zda by tam nemohly chodit pomáhat mladším dětem.

Jedním z cílů tohoto programu také bylo, aby si rodiče mohli v klidu vyslechnout kázání. Do sakristie ale chodí i velmi malé děti s rodiči. Věkové rozpětí dětí je velké (zhruba do sedmi let). Odchod dětí do sakristie vnímám jako velmi užitečný, mše se tím rozdělí na dvě části. Děti si v sakristii mohou popovídat, občas je tam hodně živo.

Kontakt s dětmi mám ráda, baví mě na ně reagovat. Nikdy nevím, co řeknou, když se jich na něco zeptám. Tady se samozřejmě také modlím. Hlavně když se zvedám z lavice a jdu do sakristie něco vyprávět. Člověk musí také někdy improvizovat. Občas se stane, že je jiné evangelium, než si připravíte. A už se také za ta léta stalo, že jsem byla jako maminka v sakristii s dětmi neplánovaně sama. To pak hodně spoléhám na Ducha svatého. Obvykle něco pošle. Také bylo období, kdy nebyly mladé maminky, které by nahradily ty, které ze služby odcházely. Už ale naštěstí dorostly. Program v tuto chvíli připravuje již druhá generace čtyř maminek, které se pravidelně střídají.

Aktuálně zpracováváme nové podněty, jak by sakristie nebo jiný program pro děti mohl dále fungovat. Největší přínos aktivit pro děti během liturgií vidím v tom, aby děti chodily na mši rády a pokud k tomu sakristie pomáhají, pak mají smysl.

Ty sama máš už děti poměrně dorostlé (nejstarší Maruše je třináct, nejmladšímu Adámkovi sedm). Co podle tebe potřebují děti k tomu, aby pro ně byla litur-

gie akceptovatelná, srozumitelná nebo dokonce i přitažlivá? Co je podle tebe (nebo tvých dětí) nejlepší podporou nebo naopak největším ohrožením dětské víry? Co v tomto ohledu ty sama očekáváš od farnosti, potažmo od církve?

Mám zkušenosti s prací s malými dětmi z dob, kdy jsem s nimi pracovala jako cvičitelka. Od patnácti let jsem chodila s mladším bráchou jako pomahatelka cvičit do Sokola. Pár let jsem tam zůstala a později pokračovala v Rodinném centru Špalíček tady v Kutné Hoře.

Líbí se mi, jak jsou děti při mši pro děti i při běžných mších v Kutné Hoře zapojené. Důležitá je vzájemná interakce. A také na ni v sakristiích stavím. Mám zkušenost, že dost dětí rádo tvoří. Občas si říkám, jestli toho nemají dost ze školky, a celou dobu mé práce s dětmi mě překvapuje, že ne.

U starších dětí vnímám jako důležité vědět, že jsou okolo nich další věřící děti. Jsem ráda, že jsou ve farnosti možnosti, jak děti zapojit do party věřících vrstevníků. V 90. letech jsem se podílela na vedení jednoho spolča. Po letech za mnou přišla maminka jednoho z chlapců, který do něj chodil. Byla ráda, že spolčo tehdy existovalo a že se její syn mohlo chytit „dobré party“. Za všechny aktivity pro děti ve farnosti jsem proto ráda. Uvědomuji si, že to není samozřejmost. Mám tři sourozence, a když přijedou k nám na mši a povídáme si o aktivitách ve farnosti, říkájí, jak se máme.

V charitě máš na starosti Středisko Na Sioně, které poskytuje služby hendikepovaným dětem a jejich rodinám. Co obnáší konkrétně tvoje práce? Pokud vím, přinesla jsi do ní leccos nového a zúročila jsi své předchozí zkušenosti z komerčního sektoru – jak to jde dohromady a jaké jsou výsledky?

Práce v charitě je rozmanitá, až si na ►

to musím dávat pozor. Mám pořád nějaké nápady a všechno realizovat nejde. Mám ale v týmu velmi šikovná děvčata. V minulosti jsem pilotně v tomto středisku rozjela více PR (*public relations* – vztahy s veřejností) a fundraising. Fundraising je o budování vztahů s podporovateli. Je to hezká práce a když se dělá dobře, může neziskové organizaci, kde je stále větší tlak na vícedrožové financování, pomoci.

Vnímám velmi pozitivně, že na Kutnohorsku je celá řada lidí a firem, které nám fandí. Jen s nimi musíme umět pracovat, a v této oblasti se ještě učíme. Potřebujeme se naučit využívat metody komunikace, marketing z komerčního sektoru. Lidem z marketingu v komerční sféře chodí desítky mailů od neziskových organizací denně. Tady využívám své zkušenosti z banky. Zním jazyk komerčního sektoru, tuším, jak to chodí ve velké firmě.

Neziskový a komerční sektor si mají vzájemně co dát. Letos jsme se například zapojili do *Give and Gain Day*. Je to mezinárodní den firemního dobrovolnictví: zaměstnanci přijdou na jeden den, kdy by jinak byli normálně v práci, pomáhat do neziskové organizace. Byl to skvělý den, navázali jsme nový vztah, který dále pokračuje. A dobrovolníci si podle zpětné vazby den také užili, někteří s námi dále spolupracují. Určitě chci říct, že jde o výsledky celého mého týmu a dalších dobrovolníků, kteří nám pomáhají. Bez profesionálního grafika, bych se například v komunikaci s firmami neobešla. Velké firmy nás i celou kutnohorskou charitu začínají brát jako partnery, a to je prima.

Nově se starám o celý tým střediska. Nejsem specialista na práci s dětmi se zdravotním znevýhodněním. Děvčatům v týmu musím věřit. Po odborné stránce mi pomáhají dvě vedoucí služeb. Na mně je směřovat další vývoj střediska podle strategické plánu, shánět finance a další podporu, personálně řídit a motivovat tým. Myslím, že jsme v poslední

době ušli ve středisku kus cesty. Loni jsme prošli náročným procesním auditem a dostali ocenění semifinalista *Neziskovky roku*.

Jsi jeden z těch, kdo propojují dění v charitě s děním ve farnosti. Nevím, jestli je to záměr, ale i díky tobě mají farníci lepší představu o tom, jak charita funguje, jaké jsou potřeby řady lidí, se kterými mnoho z nás jinak nepřijde do styku. Má to nějaký efekt i v opačném směru? Mají lidé v charitě a její klienti díky provázanosti s farností trochu bližší pohled na církev? Na co ty sama v tomto ohledu kladeš důraz nebo na co bys chtěla upozorňovat?

Byla jsem kdysi na semináři na téma výroční zprávy. Měla jsem tam tu naši, charitní. Vzájemně jsme si je v závěru semináře vyměnili a hodnotili podle toho, co jsme se na semináři naučili. Charitní měl někdo z Člověka v tísni. Svě hodnocení potom otevřel větou: „Vaše charita dělá úžasnou práci.“ Další věta už se týkala doporučení, co můžeme zlepšit. Jsem ráda, že charita udělala na poli komunikace velký krok. Máme čitelný vizuál (logo kutnohorské charity, graficky sjednocené letáky), kolegyni na PR.

Co se týká provázanosti charity a farnosti, máme ve střediskovém týmu převážnou část věřících lidí, z toho většinu katolíků. Řada děvčat je ve svých farnostech aktivní a tím dochází i k propojení charity a farního společenství. Dlouhodobě je zde nastavena spolupráce a myslím, že si vzájemně vycházíme vstříc. K propojení s farním společenstvím pak také dochází přes naše dárce. Řada z nich patří mezi farníky z kutnohorské nebo sedlecké farnosti.

-red-

STARÝ PŘÍBĚH (FEJETON)

Své dětství a mládí jsem strávil na Mělníku. Bydleli jsme asi tři kilometry od centra a když bylo potřeba dorazit „do města“, jel jsem za hezkého počasí na kole. V centru nebyla (a není) oficiální možnost kolo zaparkovat (kéž by to byl největší problém Mělníka), takže jsem měl ve zvyku přimknout ho k hromosvodu mezi dvěma domy, u prodejny obuvi, nedaleko nejnítěrnějšího srdce vnitřního city.

Jednou, to mi bylo asi patnáct, jsem při příjezdu na toto místo zjistil, že před hromosvodem stojí lešení. Jednalo se o lešení systému HAKI, tedy ne samotné trubky, ale spíš vodorovné „žebříčky“ a svislé stojky, vlastně stavebnice. K jednomu žebříčku jsem zamkl své kolo (ach, předvídavý čtenáři!) a šel vyřídit věci do obchodů v centru. Když jsem se asi za hodinu vrátil, nebylo na zmíněném místě ani kolo, ani lešení. Chvilku jsem se rozdýchával a pak šel do přilehlého krámků, přibližně drogerie. Řekl jsem prodavačce: „Prosím vás, já jsem si připoutal tady v té proluce svoje kolo k lešení a ono tam teď není... ani kolo ani lešení... nevíte, kde by mohlo být?“ A ta paní řekla: „Nevím, ale prosím tě, proč si zamykáš kolo k lešení?“ – „Protože bylo před mým oblíbeným hromosvodem,“ chtěl jsem určitě říct, ale už dávno nevím, jestli jsem to řekl. Byl jsem zkroušený. Hned vedle hromosvodu byla advokátní kancelář, nadechl jsem se a vešel. Seděla tam (jakoby na recepci) taková slečna, kterou jsem ovšem tehdy vnímal jako hezkou mladou ženu. Položil jsem jí srovnatelnou otázku a ona jen pozvedla obočí a zeptala se: „Vy jste si přivázal kolo k lešení?“ Tou dobou mi to už taky nepřišlo jako nejlepší nápad. Vzmužil jsem se a šel do prodejny obuvi. Byli tam přibližně dva zákazníci a dvě prodavačky. Přišel jsem k jedné z nich a pošeptal jí: „Prosím vás, můj bratr si asi před hodinou zamknul svoje kolo tady...,“ a ona mě vůbec nenechala domluvit a zakřičela přes celou prodejnu na svou kolegyni: „Maruško, tak je tu ten člověk, co si zamknul to kolo k tomu lešení!“ Maruška se mnou pak šla do garáže hned vedle toho hromosvodu. Tam stál můj červený favorit, o něj byl opřený jeden díl – žebříček – lešení HAKI, připoutaný k rámu kola mým zámek značky FAB. Odemknul jsem to, lešení spadlo na zem a já jsem se zeptal: „Můžu to někomu někam odvézt?“ A paní prodavačka Maruška řekla: „Na kole? Prosím vás, oni si pro to přijedou.“

Je to má oblíbená historka, stará 25 let, čtvrt století. Někteří mí studenti mi říkali: „Jak to, že jste o tom ještě nenapsal fejeton?“ A mají pravdu. Byla by jistě škoda, kdyby lidstvo přišlo o takový příběh, že?

Václav Schuster

KALENDÁŘ AKCÍ

Ne	31. 10.	Posvícení v sedlecké katedrále (9:30)
Ne	31. 10.	Slavnostní zahájení oprav kostela v Gruntě (15:00)
Po	01. 11.	Poutní mše svatá v kostele Všech svatých (18:00)
Út	02. 11.	Mše svatá pro děti (16:00 – klášterní kostel)
Út	02. 11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, mše svatá a modlitba na hřbitově (18:00 – kostel Všech svatých)
St	03. 11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, mše svatá a modlitba na hřbitově (16:00 – Třebonín)
Čt	04. 11.	Náboženství pro dospělé (19:15 – IC Sedlec)
Pá	05. 11.	Příležitost ke svátosti smíření (16:30 – kostel sv. Jakuba)

Pá	05. 11.	Prvopáteční adorace (16:30 – kostel sv. Jakuba)
Pá	05. 11.	Společenství dětí od 11 do 14 let (19:00 – arciděkanství)
Pá	05. – 07. 11.	Víkend kurzu Alfa ve Slavoňově
So	06. 11.	Fatimská pobožnost (7:20 – kostel sv. Jakuba)
So	06. 11.	Schůzky Slunečního kmene a družiny Concordia (9:00 – Sedlec)
So	06. 11.	Společenství mládeže: Večer chval v Čáslavi (19:00 – kostel sv. Petra a Pavla)
Ne	07. 11.	Kartička na četbu Nového zákona
St	10. 11.	Setkání seniorů (16:00 – arciděkanství)
St	10. 11.	Jednání Pastorační rady farnosti (19:00 – arciděkanství)
Čt	11. 11.	Svatomartinský průvod (17:00 – před kostelem sv. Jakuba)
Pá	12. 11.	Snesení barborských zvonů
Ne	14. 11.	Přijetí do katechumenátu (9:00 – kostel sv. Jakuba)
Ne	14. 11.	Setkání nad Zprávou o hospodaření farnosti (10:15 – arciděkanství)
Út	16. 11.	Setkání zástupců společenství (18:45 – arciděkanství)
St	17. 11.	Uzávěrka Zpravodaje
St	17. 11.	Mše svatá na poděkování za svobodu a demokracii v naší zemi (18:00 – chrám sv. Barbory)
Čt	18. 11.	Náboženství pro dospělé (19:15 – IC Sedlec)
So	20. 11.	Diecézní setkání mládeže v Hradci Králové
So	20. 11.	Schůzka Slunečního kmene (9:00 – Sedlec)
So	20. 11.	Výlet družiny Concordia (sraz v 9:00 u arciděkanství)
So	20. 11.	Společenství mládeže (19:00 – arciděkanství)
Ne	21. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále
Ne	21. 11.	Mše svatá pro děti (9:00 – kostel sv. Jakuba)
Ne	21. 11.	Sbírka na plošné pojištění majetku diecéze
Ne	21. 11.	Mše svatá na Klukách (15:00)
So	27. 11.	Adventní duchovní obnova farnosti: promluva a adorace (19:00 – kostel sv. Jakuba)
Ne	28. 11.	Vyjde nový Zpravodaj
Ne	28. 11.	1. neděle adventní, žehnání adventních věnců
Ne	28. 11.	Adventní koncert (15:00 – kostel Nejsvětější Trojice)